

kunde jo nemlig tænkes, at der kunde være de Barnefædre, der negtede at overtage disse Børn til Forsørgelse, naar der ikke blev tillagt dem denne Ret, hvorved man kunde blive nødt til, naar Barnemoderen ikke havde Noget at yde til Barnets Opdragelse, at overføre det paa Fattigvæsenet. — Den ny § 5, der jo handler om Navnet, gaar ud paa, at Barnemoderen ved Anmeldelsen af Barnets Fødsel skal meddele, hvem Barnefaderen er. Det forekommer ogsaa Mindretallet, at dette i Grunden ikke har saa ganske Tidt med Underholdningsbidraget at gjøre. Det skulde undre mig, om det ikke var ærede Medlemmer vel bekendt, at der her i Landet findes adskillige Børn, som ere fødte udenfor Egtestab, om hvem man slet ikke veed, hvem Faderen er. Det skulde undre mig, om ikke mange Medlemmer have oplevet et eller andet Tilfælde, hvor Moderen til et saadant Barn er afgaaet ved Døden uden at efterlade nogen Formue, hvorved Barnet kunde forsørges, og da man saa var ude af Stand til at faae nogensthemst Oplysning om, hvem Barnefaderen var, havde man ingen anden Udvei, end at Barnet maatte opføres af Fattigvæsenet. Jeg tror derfor, at det er en meget rimelig og billig Fordring at forlange, at Barnemoderen skal ved Anmeldelsen af Barnets Fødsel meddele, hvem Barnefaderen er. Hvis jeg forstod de Udtalelser ret, der bleve fremsatte af den ærede Ordfører ved anden Behandling, forekom det mig, at han i alt Fald noget misforstod, hvad Mindretallet har tænkt sig ved dette Forslag om den ny § 5. Vi sagde nemlig, at det aldrig kunde falde Mindretallet ind at være saa lefsindigt at tænke sig, at i samme Dieblit, som Moderen anmelder, hvem der er Barnefader, skulde Vedkommende være forpligtet til at yde Underholdningsbidrag til Barnet eller være forpligtet til at lade Barnet døbe med eller paa anden Maade faae sit Navn. Nei, Sagen er den, at Mindretallets Forslag til en ny § 5 indeholder 3 Punkter, der ere adskilte hver for sig. Det er jo saa vel bekendt, som Noget kan være, at man for at faae at vide, hvem Faderen til Barnet er, slet ikke paa første Haand har noget andet Middel, end at henvende sig til Moderen, hun er den Æneste, som i dette Stykke kan meddele tilstrækkelige Oplysninger. Men det er ganske vist, at man kan tænke sig, ja, det sker vel endog enkelte Gange, at en Kvinde kan angive En for at være Barnefader, der slet ikke er det, at hun altsaa kan ville lyve Barnet en Fader til. Derfor følger det af sig selv, at inden der kan være Tale om, at Barnemoderen kan

give Barnet Barnefaderens Navn, skal det selvfølgelig være godtgjort, hvem der er Barnefader, enten ved Faderens egen Tilstaaelse eller paa anden Maade, men Mindretallet har tænkt, at vi jo ogsaa her i Landet have Noget, der hedder udøvende Maat, og at den let vilde finde en Vej til at skaffe saadanne Former til Stede ved de paagældende Embedsmænd, hvorved det ikke blev uoverkommeligt, men endog meget let overkommeligt, at der, førend Barnet fik Barnefaderens Navn, blev tilveiebragt Sikkerhed for, at det virkelig fik den Mand's Navn, som var Fader til Barnet, forsaavidt det kan lade sig gjøre i denne Verden. Det er meget gammelt i alt Faldovre i Sjælland, og jeg skulde tage meget feil, om det ikke finder Sted endnu den Dag i Dag paa mange Steder, at hver Gang der anmeldes en Barnefødsel for vedkommende Sognepræst, meddeles der med det Samme, hvem Barnemoderen udlægger som Barnefader. Det indføres endnu i mange Kirkebøger, og i alt Fald for saa Nar siden har jeg set det i mange Kirkebøger, at man har skrevet nedenunder, at Barnefaderen vedkjender sig Paterniteten. Naar noget Saadant først foreligger, gjør man ikke nogen Mand Uret i dette Stykke, og jeg gjentager: Jeg tror, det er aldeles nødvendigt, at man ogsaa af Hensyn til at faae Underhold til Barnet, faar denne Bestemmelse vedtaget, for at man ved Barnemoderens Død, hvis hun efterlader sig saadant et Barn, uden at det kan sørges for sig selv, da kan faae Barnefaderen i Tale, thi det kan man jo kun, naar man veed, hvem han er. — Jeg skal ligeledes fatte mig kort med Hensyn til den ny § 6, der gaar ud paa, at Fødsels- og Pleiestiftelsen skulde være forpligtet til at give Underretning om, hvem der var Forældre til et paa Stiftelsen født Barn. Det forekommer mig da, at ogsaa set som et rent Pengepørgsmaal maa det dog vel af Alle anses for at være et særdeles utilstrækkeligt Bidrag, der nu ydes af de saakaldte Hemmeligfødende paa denne Stiftelse. Det skulde ikke undre mig, om der herefter kunde findes mangan Moder, der kunde finde Anledning til at indlægge sig paa denne Stiftelse af Pengehensyn, thi 500 Kr. for at overtage hele Forsørgelsen af et nyfødt Barn synes jeg dog selv efter vore smaa Forhold her i Landet, selv efter Fattigfolks Leilighed, er saa lille en Sum, at jeg egentlig ikke kunde tænke mig nogensthemst privat Familie, der vilde paatage sig en lignende Forpligtelse for den Betaling. Jeg tjender ikke Forholdet saa nøie paa Fødsels- og Pleiestiftelsen, saa jeg tør sige, at Pleiestiftelsen endogsaa har Pengetab ved disse